

25.42x29.83	1/3	1	עמוד 1	בשבע - מוסף מיוחד	16/02/2023	85056586-3
תנועת האשה הדתית לאומית ליאורה מינקה יושבת ראש אמון - 80888						

"אמונה הפכה מתנועת נשים לאימפריה"

אחרי 22 שנה שבהן הובילה את תנועת אמונה, היו"ר ליאורה מינקה מסכמת את התקופה בסיפוק ולא מתעלמת מהאתגרים שעוד נכונו לאישה הדתית-לאומית // מירי בן דוד ליוי

25.88x34.37	2/3	4	עמוד	מוסף מיוחד	16/02/2023	85056587-4
תנועת האישה הדתית לאומית ליאורה מינקה יושבת ראש אמון - 80888						

שיר פרידה

אחרי יותר משני עשורים שבהם הובילה ליאורה מינקה את תנועת אמונה, היא פורשת מתפקידה ומסכמת בסיפוק את עשיית התנועה למען חיזוק וביצור מעמדה של האישה הדתית-לאומית בישראל // מירי בן-דוד לוי

במשך 22 שנים שמה של ליאורה מינקה היה מילה נרדפת לעשייה נשית בציבור הדתי-לאומי. לקראת פרישתה מתפקידה כיו"ר תנועת אמונה, מינקה מסבירה מה גרם לה להחליט להעביר את שרביט הובלת התנועה הלאה, לדור הבא. "אני באמת מאמינה שארגון צריך להתחדש, והגיע הזמן שזה יקרה גם אצלנו. 22 שנה זו תקופה ארוכה ומלאה בעשייה, ונכון לי להפסיק את תפקידי בנקודה הזאת ולהעביר הלאה את המושכות", היא אומרת בכנות. "ברור שאמשיך להיות קשורה לתנועה ולערכיה ולא אתנתק ממנה, אשאר בוועד המנהל של אמונה ובעמותות השונות שיש לנו, אבל בשלב זה בחיי גם אתפנה לעיסוקים האחרים שלי".

את עיסוקיה האחרים כמעט אי אפשר למנות ביד אחת. בין השאר היא משמשת יו"ר הוועד המנהל של תיאטרון הקאמרי ומכהנת בוועד המנהל של מכללת שערי מדע ומשפט, אבל לפני הכול, היא מדגישה, היא אשת משפחה. מינקה נשואה לשמוליק, איש עסקים, אם לארבעה ילדים וסבתא גאה ל-13 נכדים. בתה הבכורה, תא"ל ד"ר הדס מינקה-ברנד, היא ראש מערך מדעי ההתנהגות בצה"ל. הבנים קובי וד"ר עומר, שלכל אחד השכלה מפוארת בפני עצמו, בחרו להשתלב בעסק של אביהם בתחום המסחר, והבת הצעירה, עידית, שלמדה עיצוב תעשייתי, עוסקת בתחום טכנולוגי.

"היום נשים משתלבות יותר במקצועות ובתחומים שכביכול נחשבו בעבר לגבריים יותר. אם פעם נשים מהמגזר היו יותר בולטות בתחום החינוך, ההוראה והעבודה הסוציאלית, היום נראה הרבה יותר נשים משתלבות בתחומי הכלכלה, הסייבר, ההייטק, וזה שם אותנו על המפה מכל הבחינות"

היכולת להשפיע במיקרו ובמקרו

ליאורה מינקה נולדה לפני 69 שנה בעיר ללא הפסקה, והיא גדלה ולמדה בה ומתגוררת בה עד היום. "כמו אחרים בני גילי, גם הילדות שלי עברה עליי בנעימים בשכונת סמאטס בצפון תל אביב, בשכונה שחיו בה רבים ממנהיגי הפועל המזרחי. רק בבניין שלנו נבנו מדי שנה שמונה סוכות שביניהן הילדים היו מדלגים בשמחה".

מינקה הנערה הייתה פעילה בבני עקיבא. "הלימודים היו חשובים להורים שלי, לי פחות. למדתי בתיכון הדתי צייטלין, שם הייתה אינטגרציה שלנו הצפונבונים, עם החברה' מהשכונות המדרום העיר. מבחינתנו זה היה טבעי. לא ידענו שאנחנו עושים

"אמונה היא תנועה עם אג'נדה וסדר יום של הובלת תהליכים". ליאורה מינקה צילום: עופר עמרם

ובמסגרת זו יצאה לקומונה בבני עקיבא בירושלים. השכלתה האקדמית בחינוך ועבדה כמפקחת במשרד החינוך. בעבר גם הייתה נציגת המפד"ל במועצה הדתית וחברת מועצת העיר תל אביב-יפו. "אני תל אביבית ואני מאמינה שיש בהחלט מקום למשפחה הדתית בתל אביב. יש גידול של הקהילה והציבור הדתי בעיר, יש הרבה יותר ילדים בחינוך הממלכתי-דתי מבעבר, בניגוד לדימוי, יש עלייה בתפוסה של בתי הכנסת, ישנם בתי ספר מגוונים ולכל הגילים ויש מענים לכל משפחה".

מעשה שצריך לכתוב עליו מאמרים ומחקרים", היא מחייכת. כבר בצעירותה הייתה פעילה חברתית ומדריכה, בעיקר בבני עקיבא סניף צפון, על גדות הירקון. לימים שימשה מרכזת סניף בני עקיבא בירושלים. "לקיחת האחריות והובלת הסניף הייתה חוויה מעצבת ומאוד משמעותית מבחינתי".

סביה, משה דב מגיד, היה ממנהיגי המזרחי בתל אביב וחבר מועצת העיר מטעם המפד"ל, והוריה היו "אנשים אכפתיים שתמיד התנדבו למען הכלל". מינקה שירתה בנח"ל ברמת הגולן

25.33x28.39	3/3	5	עמוד	מיוחד	בשבע - מוסף מיוחד	16/02/2023	85056588-5
תנועת האשה הדתית לאומית לאורה מינקה יושבת ראש אמון - 80888							

בעלות השפעה חברתית רבה יותר. באופן כללי היום נשים משתלבות יותר במקצועות ובתחומים שנחשבו בעבר לגבריים יותר. אם פעם נשים מהמגזר היו יותר בולטות בתחום החינוך, ההוראה והעבודה הסוציאלית, היום נראה הרבה יותר נשים דתיות משתלבות בתחומי הכלכלה, הסייבר, ההייטק, וזה שם אותנו על המפה במקום אחר מכל הבחינות. לאורך השנים עשינו כבדת דרך אבל יש בהחלט עוד המון מה לעשות", היא מבקשת לציין.

"אני גאה מאוד בכך שיש הרבה יותר מודעות לתחום של הטרדות ופגיעות מיניות ויש אפס סובלנות כלפי עברייני מין, מה שפעם בכלל לא היה בשיח הציבורי במגזר. אם פעם בעלי שררה היו מוגנים בזכות מעמדם, היום זה כבר לא כך וזה הישג עצום ושינוי מבורך".

את מרגישה שהגשמת את המטרות שהצבת לעצמך כשנכנסת לתפקיד?

"המטרה הייתה שהתנועה תהיה תמיד רלוונטית ושנהיה כל הזמן עם האצבע על הדופק. ביקשתי לפעול ולעשות הכול הכי טוב שאפשר ובמקצועיות המרבית, אם זה בטיפול בילדים בסיכון, בהתנדבויות, במרכזים לטיפול. להסתכל למציאות בעיניים ולטפל בכל מה שמעסיק ומטריד את הציבור באותה נקודת זמן. אני בהחלט מרגישה שעשינו המון למען הרלוונטיות והמקצועיות שאליהן שאפתי", היא אומרת בגאווה. "כל תקופה עם האתגרים שלה. הוועידה הראשונה של התנועה שהייתה בהנהגתי נערכה מיד אחרי הגירוש מגוש קטיף, הנושאים שעסקנו בהם שם, כמובן, היו שונים לחלוטין מהנושאים שבהם נעסוק למשל בוועידה הנוכחית".

מינקה מציינת כי היא שמה לעצמה למטרה שתנועת אמונה תקדים תמיד את זמנה בעיסוק באתגרי הדור. "אמונה הייתה הראשונה במגזר שעסקה בחינוך למיניות בריאה ופעלה בנושאים כמו נשים דתיות גרושות ועוד. תמיד היה לי חשוב שלא יגידו על תופעות אנושיות שונות ש'אצלנו במגזר אין דברים כאלה' אלא יביטו למציאות בעיניים ויראו מה אפשר לתקן, לעזור ולשפר. עשינו דברים פורצי דרך עם נשות עסקים דתיות, תמכנו, עודדנו וסייענו בדרכים שונות, כולל בחקיקה. סוגיית הקריירה והמשפחה אצל האישה הדתית היא שונה ומורכבת יותר מאשר בציבור הכללי".

יש משהו ספציפי שריגש אותך במיוחד בעשייה?
 "קשה להצביע על דבר אחד ספציפי כי כולם היו בניי, כולן היו בנותיי. נעים לקצור את הפירות ולהתבשר על פרס ארצי שמקבל בית ספר שלנו, לחרוש את הארץ ולהגיע לכל פינה ולדאוג לפרטים הכי קטנים, לפנימיות לילדים בסיכון, לחזות במפעלים עצומים שקרמו עור וגידים, לפגוש בוגרות של מכללת אמונה כאמניות פורצות דרך ובעלות שם בתחומן. התחושה היא מדהימה וכמובן רגע קבלת פרס ישראל", היא מציינת. "וגם כשמגיע אדם פרטי למשרד שלנו ומספר לי שהצלנו את חייו במרכז טיפול שלנו, אלה רגעים הכי נפלאים. אבל כן, אני הכי מתרגשת מהעובדה שנשארנו תנועת נשים דתיות רלוונטיות ומאוחדות מאוד. נשארנו תנועה שמייצגת את האישה הדתית לאומית על כל הרצף המגזרי, וזה לגמרי לא מובן מאליו במיוחד במציאות המפלגתית שלנו, וכמובן שצריך להשקיע מאמץ כדי לשמר את זה".

איזו עצה תיתני למי שתחליף אותך בתפקיד?

"להיות מכוונת לבני אדם. זה אומר גם לעובד ולעובדת וגם לילד בקצה. אנחנו יושבים במשרד גדול, במערכת ענקית, ואף אחד לא יכול להבין ולעכל את גודל הארגון. מדובר ב-175 נקודות קצה מהגיל הרך ועד קשישים, מילדים בסיכון ועד לחברה האליטיסטית, מהפריפריה הגאוגרפית ועד למרכז הארץ, ויש עוד המון תחומי תוכן שאמונה נוגעת בהם. לכן תמיד אפשר לפספס ודרושה זהירות וערנות רבה. חשוב לראות את הכול בגדול ולאמץ ראייה מרחבית, לראות כל הזמן את המערכת כולה, אבל גם כל פרט בה, וזה מאתגר ומחייב התמסרות למטרה".

רק, ואז נשאבתי לאמונה בלי לחשוב שזה הולך להיות עיקר עיסוקי, בטח שלא לטווח ארוך כל כך. המציאות הובילה אותי לקחת אחריות בתוך אמונה - והשאר היסטוריה". היא נכנסה לתפקיד בשנת 2001 ופתחה בשנה פלוס של לימוד עומק על הארגון על כל שלוחותיו, ארגון שיש לו כ-3,000 עובדים ועובדות ותקציבו אינו נופל מזה של משרד ממשלתי בינוני, "ומאז אני כל כולי בתנועה".

מה גרם לך להישאר בתפקיד כל כך הרבה זמן?
 "היכולת להשפיע גם במיקרו וגם במקרו ולעשות שינויים, להוביל תהליכים שהם משמעותיים בחברה שלנו ולהיות כל הזמן בעשייה למען. אני גאה בזה שאמונה התמידה להיות פוליטית אבל לא מפלגתית. אמונה היא תנועה עם אג'נדה וסדר יום של הובלת תהליכים".

יש משהו מסוים בפעילות שלכם שאת גאה בו באופן מיוחד?

"אמונה נוגעת בכל כך הרבה תחומי חיים ועניין ובעצבים הדקים של המגזר, כך שמאוד קשה להצביע על משהו ספציפי אחד", היא מתקשה לבחור. "בכל אחד מהתחומים שבהם אנחנו עוסקות יש משהו מיוחד. אמונה באה לשנות עולם, וזאת לא פרפרזה, הפכנו את אמונה מתנועת נשים לאמפריה של ממש", היא מדגישה. "בתחום הציבוריות חוללנו שינויים,

"אני הכי מתרגשת מהעובדה שנשארנו תנועת נשים דתיות רלוונטיות ומאוחדות מאוד. נשארנו תנועה שמייצגת את האישה הדתית לאומית על רצף מאוד רחב, וזה לגמרי לא מובן מאליו במציאות המפלגתית של ימינו, וכמובן שצריך להשקיע מאמץ כדי לשמר את זה"

הצפנו סוגיות שקשורות באלימות כלפי נשים, עשינו צעדים ברמה הטיפולית וגם הקמנו מקלט לנשים נפגעות אלימות, דברים שלא היו קודם לכן", היא מציינת נרגשת. "אנחנו מובילים בהקמת מיזמים חברתיים כמו המיזם 'קול כלה' עם פורום מיכל סלע, שעוסק בהדרכה והכשרת מדריכות כלה לזיהוי תמרורי אזהרה בזוגיות לא בריאה ולימוד דפוסים מקדימים לאלימות, שזה סופר חשוב. יש לנו השפעה על חקיקה, יש את פרויקט משגיחות הכשרות, שזו פריצת דרך. הובלנו את המהלך החל מבג"ץ וכלה בקורסי הכשרה מעשיים. יש את קורסי המנהיגות שלנו לנשים מובילות בכל רחבי הארץ, כולל באזורים המכונים פריפריה, מה שבהחלט תורם לנשים להשתלב, למשל, במועצות דתיות ובתפקידים בכירים אחרים במשק", היא מונה בהתלהבות מיזם אחר מיזם. "בתחום הגיל הרך, במעונות היום, יש שינויים בתוך המערכת הקיימת, כמו למשל הכנסת חדשנות טכנולוגית, פדגוגיה בחינוך למצוות תואם התפתחות, הכנסה של ספריית פיג'מה עם ספרים שאנחנו בוחרים, 'מעון אוכל בריא' שזה פרויקט מופלא שלנו, ועוד ועוד מיזמים שאני שמחה עליהם".

יותר נשים מובילות

כשמניקה נכנסה לתפקיד, לפני יותר משני עשורים, מעמד האישה בציבור הדתי לאומי היה שונה לגמרי, היא מעידה. "אני חושבת שהשינוי הגדול במעמד הנשים במגזר, החל בנושא לימוד התורה לנשים והמשיך בהנחת נשים במרחב הציבורי", היא מדייקת. "יש לאמונה בתי מדרש לנשים ולנערות. בחברה היהודית אהבת הספר והלמדנות הם דבר מרכזי, וברגע שנשים דתיות לומדות ומלמדות, מוסרות שיעורים וברות אוריין - הן

המסלול לתפקיד יושבת ראש תנועת אמונה היה לא צפוי מבחינתה: "הייתי פעילה חברתית בסניף אמונה תל אביב, אבל לא חשבתי אי פעם שזו תהיה התעסוקה שלי. נשות אמונה סניף תל אביב, וביניהן הרבנית גורן, חנה מלמד ועוד, ביקשו שאהיה יושבת ראש הסניף. הן, בחוכמתן, הבינו שצריך לטפח הנהגה של נשים צעירות, וזה מסר שחקוק אצלי עד היום. עשיתי בסניף כמה דברים התנדבותיים שהוכיחו לי שאפשר לעשות ולהשפיע, בין השאר בקירוב דתיים וחילונים אבל לא

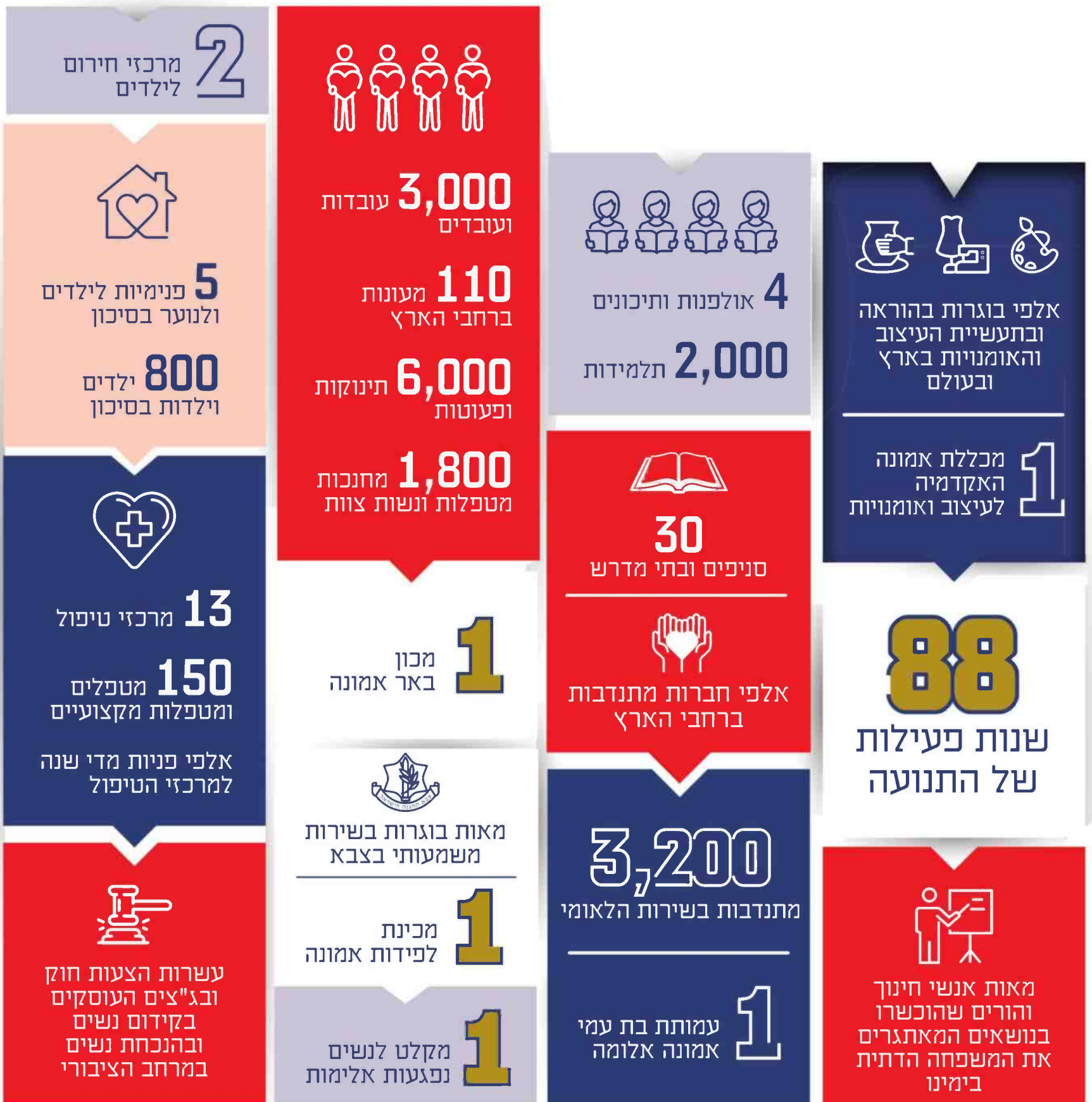
24.9x32.2	1	2	עמוד	מוסף מיוחד	בשבע -	16/02/2023	85056563-8
אמונה תנועת האשה הדתית לאומי - 80888							

אמונה
 במספרים

לראות ולהאמין

מאז נוסדה תנועת אמונה בשנת 1935 ועד היום היא צמחה בהיקפה ובתחומי עיסוקה והשפעתה ניכרת במגוון תחומי חיים

24.78x15.78	1	עמוד 6	מוסף מיוחד	16/02/2023	85056597-5
אמונה רשת בתי ספר ומכללו - 80888					

היכל המראות

מדוע בכלל צריך מכללה דתית ובפרט בתחום האומנות והיצירה?

ד"ר אפרת גרוסמן, ראשת אמונה האקדמיה הדתית לאומנויות ועיצוב

שנות הלימודים באקדמיה משמעותיות ביותר לעיצוב תפיסת העולם של הלומדים. המרצות והמרצים תורמים רבות לפיתוח החשיבה של הסטודנט, ועל כן יש חשיבות רבה לרקע שממנו הם באים. בשנים האחרונות, התבטאויות בעייתיות של מרצים הצליחו לעורר

צילום: שילת מזרחי

את כעסו של הציבור הדתי, כמו גם תכנים ואירועים בלתי הולמים וחוסר התחשבות באמונות ובערכים של סטודנטים דתיים. כל אלה הביאו לפריחה בסצנת האקדמיה הדתית.

אקדמיה דתית כוללת בדרך כלל מסלולי לימוד ייעודיים, כיתות נפרדות וסגל אקדמי שנבחר בקפידה. רוב הסטודנטים והסטודנטיות הלומדים בה באים מבתיים דתיים וחולקים ערכים חינוכיים משותפים, כמו גם קוד שפה, לבוש ואורח חיים. המתנגדים יאמרו כי יש דברים שלומדים רק באקדמיה של החיים, שבה מצויים כל חלקי עם ישראל וכי אי אפשר להשפיע על עיצוב החברה ובה בעת להתבדל ממנה, אך שונה הדבר כשמדובר במקצועות העוסקים ישירות בגוף ובנפש, כגון מקצועות האומנות, העיצוב והתיאטרון.

אמונה - האקדמיה הדתית לאומנויות ועיצוב היא הראשונה והיחידה בישראל בתחומה, כבר ארבעים שנה. אפיונה כמוסד לימודים דתי בא

לידי ביטוי בהנחייה ההלכתית של צניעות והפרדה, ובתכנים שבהם בוחרות הסטודנטיות להעמיק ביצירתן, תוך חיבור אישי למקורות היצירה והקפדה על שיה פתוח, ללא שיפוטים. היתרון ב'אמונה' הוא ההתנהלות האחראית והאמנותית, הדורשת מהסטודנטיות לעמוד בקריטריונים הגבוהים ביותר, כאשר המסגרת הדתית אינה מגבלה אלא מנוע. הוכחה לכך היא ההכרה של המל"ג בשנה האחרונה והענקת התארים היוקרתיים למוגרות B.ed.Des ו-B.ed.F.A-1.

"לימוד אומנויות שונה מלימודי משפטים, חינוך, או כל מקצוע אחר. האומנויות דורשות צלילה של האדם לפנימיותו והבאת עולמו האישי אל אור הזרקורים. דווקא בסיטואציות כאלה נוח יותר להתבטא בחברה שמבינה את המורכבות ואינה שופטת אותה"

לימוד אומנויות שונה מלימודי משפטים, חינוך, או כל מקצוע פופולרי אחר במגזר הדתי. האומנויות דורשות צלילה של האדם לפנימיותו והבאת עולמו האישי אל אור הזרקורים. דווקא בסיטואציות אלה נוח יותר להתבטא בחברה שמקבלת את היוצרת כמו שהיא, שמבינה את ההתלבטות, המורכבות, אורח החיים, הלבוש והקוד החזותי שלה, ואינה שופטת אותה. בשום צורה אין כאן התרחקות מהתמודדות, אלא בחירת התנאים הנוחים ביותר ליצירה שיש בה עומק. רצון לצמצם רעשי רקע מתוך שאיפה לדיוק ומיקוד.

פעם אפשר היה לומר כי מי שלמד בלב העשייה האמנותית הכללית, ימצא בה גם קשרים שיעזרו לו מאוחר יותר, בימינו גם זה כבר לא נכון.

בוגרות 'אמונה' מצויות בתפקידים בכירים ביותר בעולם החזותי ובעולם החינוך לאמנויות.

כמי שלימדה שנים במוסדות שאינם דתיים, יכולתי לראות את הקשיים של הסטודנטים הדתיים, את חוויית ה"אחרות" שלהם לפני הגשות גדולות בימי ראשון, את הקושי בהשתתפות באירועים מחלקתיים, מרתוני פיסול, רישום ועוד. כדי להצמיח יצירה יהודית אותנטית, יש לאפשר בסיס רוחני משותף לצד הנהלה וסגל מרצים מעוררי השראה, ולאפשר תנאים המבינים את עולמם הפנימי של הסטודנטיות והסטודנטים. התוצאה היא שהיצירה האמנותית היום נוכחת יותר מבעבר, ופולקלור יהודי מכל הסוגים נכנס מן השוליים אל המיינסטרים. 'היכל המראות' הייחודי המתקיים ב'אמונה', מהווה סוג של אינקובציה ההכרחי לבית המדרש של היצירה, וממנו ניתן לפרוץ מאוחר יותר, הכי גבוה שיש.

הידעת?

מכללת אמונה הוקמה לפני כ-40 שנה על ידי נשות אמונה אמריקה בכדי לפתח מסלולי לימוד, יזמות ותעסוקה שלא היו קיימות עבור האישה הדתית. אמונה הייתה הראשונה לפתוח את תחומי העיצוב האמנות והתיאטרון לציבור הדתי. המכללה שוכנת בלב שכונת בקעה, ובמרכז הגלריה הציורית "היולה" - לאמנות יהודית עכשווית. בראש המכללה עומדת כיום ד"ר אפרת גרוסמן, בוגרת המכללה בעצמה. למכללה אלפי בוגרות שמשתלבות בתחומי האומנות, העיצוב והתיאטרון וזוכות להכרה ולפרסים בינלאומיים.

24.84x35.08	1/2	8	עמוד	מוסף מיוחד	16/02/2023	85056635-8
אמונה תנועת האשה הדתית לאומי - 80888						

מישהו איתי כאן:

ליטל ובר משתפות באומץ כיצד חוו בילדותן הזנחה, אלימות והורים לא מתפקדים, ואיך דווקא בנקודת השפל הזאת הן הגיעו לבתי הילד של אמונה ונגד כל הסיכויים הצליחו לבנות את חייהן מחדש // יוסף ארנפלד

יד מושטת

הן חוו ילדות קשה ומאתגרת והיו כפסע ממשבר אמון בעולם המבוגרים, אבל אז הגיעו לבתי הילד של אמונה וזכו לראשונה בחייהן לפינה חמה בעולם, לאהבה ללא תנאי ולהזדמנות לפתוח פרץ חדש ואופטימי בחייהן // יוסף ארנפלד

שלי היו מלחמות, ואנחנו היינו חלק מהמלחמה הזאת - איפה נישן ומי ישמור עלינו. פעם אצל אמא, פעם אצל אבא, ופעם זה אצל החברות שלו. בתור ילדה לא היו לי חיים מסודרים. הכול השתנה כל הזמן.

בשלב מסוים אמא שלי אמרה לאבא: תיקח אותם, רק תשחרר אותי. אז היינו אצלו, ובגלל שהוא היה מתעסק בעולם של עבריינות המושטרה ביקרה בבית לעיתים תכופות, ובכל פעם מחדש זה הבהיל וטלטל."

אפילו ארוחות מסודרות לא היו חלק משגרת החיים שלה. "בבית הספר כמעט אף פעם לא שלחו אותי סנדוויץ', כי אבא שלי היה שוכח. ואלו דברים שילד רגיל לא חווה. הוא מאוד אהב אותנו, אבל זה היה שונה. לא הייתה לנו תחושה של בית, של סדר, של סיר חם שמתבשל על האש."

זוכה סוף סוף לקרקע יציבה

המפנה התרחש בגיל תשע, כאשר באחד הימים אחרת בר הילדה לחזור לביתה. "הוא לא אהב את העניין והייתה הרמת יד", היא משחזרת בכאב. "כתוצאה מכך היו לי סימנים בגוף. בתור ילדה עוד חשבתי שאם אני לא בסדר זה לגיטימי לחטוף מכות. אבל כשחברות התעניינו ושאלו אותי ממה הסימנים האלה וסיפרתי להן בתמימות שחטפתי מכות בגלל

התחננו בגיל שמונה עשרה ותוך זמן קצר נולדו להם שני ילדים, אך הזוגיות ביניהם לא צלחה בשל התפרצויות אלימות של אבי המשפחה. "אמא הייתה אישה מוכה על ידי אבא", היא מציינת בכאב. "היו לו הרבה התקפי זעם. היו בבית כעס, צעקות, אלימות. חלק מחוויות הילדות שלי כללו ביקור שלו בכלא מדי פעם". "לא היו לי חיים יציבים", ממשיכה בר בתיאור הבלתי נתפס של ילדותה. "לא רק שלא גרתי בבית קבוע, אלא שבין ההורים

משתתפים הרבים בהרצאותיה ובסדנאותיה של בר מטטוב בת ה-25 לא מעלים בדעתם היכן התחיל מסע חייה המפותל. הצעירה הרהוטה שמהווה לנשים רבות מנטורית של מודעות וחיבור עצמי החלה את דרכה בעולם כילדה בבית הרוס וקשה.

את ראשית ילדותה העבירה אצל הוריה הגרושים בדרום ארץ. אמה התגוררה באופקים ואביה בשדרות. השניים אומנם

ה

24.69x32.08	2/2	9	עמוד	מוסף מיוחד	16/02/2023	85056634-7
אמונה תנועת האשה הדתית לאומי - 80888						

הדלפק ובת השירות התחננה שיינתנו לי טיפול ואחר כך יסדירו את מה שצריך. עברתי בדיקות מקיפות, אבל לא חשבתי שזה משהו רציני. כשהחברות באו לבקר אמרתי להן שזה כלום ושלמחרת אחזור לבית הספר."

ליטל לא דמינה בחלומות הכי גרועים שכעבור כמה ימים חייה יעצרו באחת. "יום למחרת עשו לי בדיקת סי.טי. וגילו שיש לי גידול במוח", היא מטילה את הפצצה. "העבירו אותי לבית החולים לילדים שניידר, שם אושפזתי. כדי שלא אשאר לבד אחרי שבת השירות נאלצה ללכת, אח של מנהלת בית הילד הגיע לשהות איתי וזה ממש חימם לי את הלב. הרגשתי שרואים אותי. עוד לא הבנתי את הסכנה החמורה שטמונה במצב שלי."

בתוך זמן קצר הוכנסה ליטל לחדר הניתוח, שם הוסר הגידול מהמוח בהצלחה רבה. "במשך חודש שהייתי בבית החולים לשיקום. היה בי רצון עז לחיות, לא ויתרתי לעצמי ונלחמתי לחזור לשגרה כמה שיותר מהר. התעקשתי לעזור לעצמי להשתקם. מי שהיה לצידי במשך כל החודש הנורא הזה זו המשפחה של יהודה כהן, מנהל בית הילד. הוא, אשתו, הילדים והכלות שלו עשו תורנות סביב השעון להיות איתי ועטפו אותי בצורה שלא תיאמן", היא מתארת בהתרגשות.

לאחר חודש השתחררה מבית החולים אבל לא יכלה לחזור לפנימייה בגלל שהמערכת החיסונית שלה הייתה עדיין חלשה. תורמים מחו"ל דאגו לה במיוחד לדירה שתוכל להשתקם בה בנחת ובבטחה. "כשנכנסתי לדירה הייתי בהלם מכמות המתנות שחיכו לי שם. המוח שלי לא הצליח לעכל את זה שהנה רואים אותי ודואגים לי. זה לא הסתדר לי עם כל המחשבות העגומות שהיו לי עד אז על העולם".

במקביל החלה לעבור הקרנות למניעת חזרת הגידול אצל אחד המומחים הגדולים בתחום. "ההחלמה הייתה ברוך ה' מהירה, ובחודש האחרון ללימודים חזרתי לבית הספר. בכל התקופה הזאת הרגשתי שנכנסה בי רוח חדשה. פתאום הבנתי שהפנימייה זה הנס שלי והדבר הטוב בחיי, ומה שקורה בבית של סבתא שלי הוא לא בריא. הרגשתי שיהודה וריקי כהן, מנהלי בית הילד, מעניקים לי בלי שום כוונה לקבל חזרה, הם נותנים ודואגים לי מכל הלב, באהבה, וזה ריגש אותי נורא".

בגיל שמונה עשרה בחרה לעשות שירות לאומי בבית של ילדים מיוחדים. "שם פתאום הבנתי את ההבדל ביני ובין אנשים אחרים. שאר בנות השירות הגיעו ממשפחות נחשבות באזור המרכז ורק אני הייתי בוגרת פנימייה. בתניה למדתי בבית ספר רגיל, הייתי חניכה בבני עקיבא והיו לי חברות שהגיעו לבקר אותי. זה לא היה עניין. בפעם הראשונה הרגשתי שונה".

לאחר סיום השירות הלאומי ושנת מדרשה חיפשה ליטל את החצי השני שלה ומצאה אותו לאחר זמן לא רב. "הייתי כל כך באורות מזה שאני מתחנת. יהודה כהן נפגש עם המשפחה של בעלי ודאג לכל מה שצריך. יהודה וריקי מימנו את החתונה וליוו אותי בהמון רגישות ואכפתיות. עד היום, כשאני כבר נשואה ואמא לילדים, אנחנו עדיין בקשר. הילדים שלי כבר יודעים שההורים שלי גרים בארץ רחוקה ושגדלתי בפנימייה", היא מוסיפה. "כל השנים, עד שהתחתנתי והפכתי לאמא בעצמי, לא הייתי מסוגלת לדבר על העבר שלי. זה היה כואב מדי והייתי עסוקה בבניית העתיד שלי. אבל היום, כשאני כבר נשואה ואמא בעצמי, אני קולטת איזו דרך עברתי מילדות כל כך קשה, ואיך בכל התהומות שהייתי בהן האנשים המדהימים מהפנימייה לא ויתרו עליי ופתחו את הלב בשבילי בטבעיות וללא תמורה".

"הייתי חייבת לשמור על עצמי ועל אחותי הקטנה. הייתי ממש קרירה ולא סמכתי על אף אחד מלבד עצמי". המקום היחיד שבו הרגישה בנוח באותם ימים היה דווקא בית הספר שבו למדה. "הצלחתי בלימודים, היו לי המון חברות. שם הרגשתי את החוזקות שלי". ליטל הייתה ילדה מלאת מרץ ומוכשרת בספורט, עד שיום אחד באמצע תרגיל עמידת ידיים היא קרסה. "היו לי סחרחורת איומה וכאבי ראש. כשהתלוננתי בפנימייה שאני לא מצליחה לאכול או לישון לקחו אותי לרופא והוא נתן לי ויטמינים. חשבו שזאת הדרך שלי להשיג תשומת לב. עד שיום אחד חשתי חולשה גדולה והלכתי לרופא עם אחת מבנות השירות. היה תור ארוך, והאחות שבדקה אותי בינתיים הפנתה אותי בדחיפות למיון". אחד המתנדבים בבית הילד הסיע אותה במהירות לבית החולים הסמוך. "הוא נסע באדום, צרח על אנשים שיזוזו מהדרך. ממש חירף את נפשו", היא משחזרת. "השתטחתי על

בגיל שבע הגיעה ליטל לבית הילד אמונה - צבע ע"ש אלעזרקי בנתניה. "לפני כן לא ידעתי מה זה בית רגיל. בחוויה שלי כילדה כולם היו חשודים עד שיוכח אחרת", היא מתארת את חוסר האמון בעולם המבוגרים שחוותה באותם ימים.

בר מטטוב, בוגרת בית הילדים אמונה אחוזת שרה בני ברק: "מה שאני עושה היום כמאמנת זה לגמרי בזכות הצוות החינוכי בפנימייה, שטיפלו בנפשי שלי. את הכלים שהם העניקו לי באותן שנים, יחד עם המילים הטובות ותעצומות הנפש שקיבלתי בפנימייה, אני מנסה להעביר הלאה כמאמנת"

ליטל (שם בדוי), בוגרת בית הילד אמונה - צבע (ע"ש אלעזרקי) בנתניה: "כל השנים לא הייתי מסוגלת לדבר על העבר שלי. זה היה כואב מדי. אבל היום, כשאני כבר נשואה ואמא בעצמי, אני קולטת איזו דרך עברתי מילדות כל כך קשה, ואיך בכל התהומות שהייתי בהן האנשים המדהימים מהפנימייה לא ויתרו עליי ופתחו את הלב בשבילי בטבעיות וללא תמורה"

היום בר בת 25 ובעלת עסק עצמאי לאימוץ, פיתוח ושיפור הביטחון עצמי. "מה שאני עושה היום כמאמנת זה לגמרי בזכות הצוות החינוכי בפנימייה, שטיפלו בנפשי שלי. את הכלים שהם העניקו לי באותן שנים, יחד עם המילים הטובות ותעצומות הנפש שקיבלתי בפנימייה, אני מנסה להעביר הלאה כמאמנת".

שאיחורתי הביתה - זה לא עבר בשתיקה. הן דיווחו למנהלת, והיא העבירה את המידע הלאה. בסופו של תהליך אבא שלי נכנס לכלא. ייאמר לזכותו שהוא לא גרם לי להרגיש אשמה במצב. היום אני מבינה שלא היו לו כלים להתמודד עם חוסר משמעות".

עם היכנסו של האב לכלא הועברה בר למשפחת אומנה בנתניה. "שם הייתי ילדה אלימה ומרדנית עם חוסר גבולות. הייתי מרביצה לכל מי שעשה משהו שלא התאים לי. הייתי שם רק חודש כי הם לא הצליחו לעמוד בזה. העו"סית הגיעה ושאלה מה אני רוצה עכשיו, וביקשתי לחזור לאמא. בתוך זמן קצר עברתי לגור אצל אמא באופקים. גרתי אצלה במשך ארבעה חודשים. נכנסתי לבית ספר חדש, אבל הייתי מאוד בעייתית. כשהעו"סית הגיעה שוב לבקר, היא הציעה שאעבור לפנימייה. ישר התלהבתי ואמרתי: 'בטח יהיה כיף עם החברה' ויהיו צחוקים".

לאחר בדיקה של כמה מוסדות הגיעה בר לבית הילדים אמונה אחוזת שרה בפאתי העיר בני ברק. "לא ידעתי מה זה משפחה רגילה, אז מבחינתי זה לא היה מוזר לגור בפנימייה. ידעתי רק שאני מגיעה סוף סוף למקום יציב ובטוח שבו יהיה לי בית עם פינה משלי. עד אז, כל פעם הייתי נודדת ממקום למקום בתחושה עמוקה של חוסר יציבות".

שם נאלצה בר להתמודד עם המסגרת החדשה וללמוד לכבד את הגבולות והכללים. "רציתי ללכת לפסטיגל והמדריכה לא הרשתה לי. זה נגע לי בנקודה רגישה והרמתי עליה יד. לקח לי זמן להבין שגבול זה גבול, ואז התחילה ההתפתחות שלי. הבנתי שאם ארים יד - אני זו שאפסיד. המשכתי להתפתח ולהתקדם, למדתי ועשיתי בגרויות. קיבלתי שם הרבה אהבה בכל המובנים. שם קיבלתי סוף סוף אהבה בפן הנפשי והרגשי. קיבלתי כל מה שהייתי צריכה כילדה, אם זה לשמוע את המילים הנכונות, מגע עוטף, אוכל חם ומזין, הכול".

עם סיום כיתה י"ב עברה לתכנית 'למרחב' שהעניקה לה ליווי נוסף. "בגלל שהפנימייה הייתה סוג של בית, המדריכות היו מבחינתי מודל לחיקוי. הן היו דתיות שעשו שירות לאומי, ואמרתי לעצמי שכדי להצליח אני צריכה לעשות כמוהן. הבנתי בתת-מודע שאם אני רוצה להצליח - אני צריכה ללכת בדרך הזאת".

כיום בר בת 25 ובעלת עסק עצמאי לאימוץ, פיתוח ושיפור הביטחון עצמי. "מה שאני עושה היום כמאמנת זה לגמרי בזכות הצוות החינוכי בפנימייה, שטיפלו בנפשי שלי. את הכלים שהם העניקו לי באותן שנים, יחד עם המילים הטובות ותעצומות הנפש שקיבלתי בפנימייה, אני מנסה להעביר הלאה כמאמנת".

מוקפת אהבה במיטת בית החולים

ואם סיפור חייה של בר הותיר אתכם פעורי פה, הרי שסיפור חייה של ליטל (שם בדוי) מסעיר שבעתיים. כיום היא מתחזקת זוגיות איתנה ומשפחה לתפארת ומעורה בחיי הקהילה ביישובה, כך שכמעט אף אחד משכניה ומכריה לא מדמיין את כבדת הדרך מלאת המהמורות שעשתה עד שהגיעה אל המנוחה ואל הנחלה.

ליטל נולדה בארצות הברית לאב ישראלי ואם דרום-אמריקאית. כאשר הזוגיות בין השניים עלתה על שרטון, האב החליט לשלוח את ליטל בת החמש ואת אחותה הקטנה לישראל, "כדי לבקר את סבתא". כך ביום בהיר אחד עלו שתי הילדות לבדן על מטוס לישראל כביכול לביקור משפחתי, אך בפועל נשארו בארץ עד היום. "זה לא היה בית בריא, אבא שלי לא היה בבית", היא מתארת. "בעיניים שלי כילדה, הגעתי לבית של סבתא וקיוויתי שאראה שוב את אמא שלי אבל זה לא קרה. בהתחלה עוד בכיתי מגעגועים, אבל בשלב מסוים פשוט הפסקתי לבכות", היא מספרת.

בבית סבתן בחולון, שבו התגוררה גם אחת הדודות, נחשפו ליטל ואחותה לאלימות מסוגים שונים. "המורה בכיתה א' ראתה שמצד אחד אני מאוד כשרונית, אך מצד שני אני מאוד מוזנחת, מגיעה לכיתה עם בגדים לא נקיים וציוד קרוע וחוסר, והיא דיווחה למי שהיה צריך לדווח. הגיעה מישהי מבחוץ והתחילה לשאול שאלות, ואני מתוך תמימות של ילדה אמרתי לה את האמת הפשוטה - עד שבצו בית משפט הוציאו אותי מהבית והגעתי לפנימייה עם אחותי הקטנה".

הידעת?

לאמונה חמישה בתי ילדים. אמונה עפולה, אמונה נוה מיכאל בפרדס חנה, אמונה - צבע ע"ש אלעזרקי בנתניה, אמונה אחוזת שרה בבני ברק ואמונה נוה לנדי שבאבן שמואל. בבתי הילדים של אמונה מתגוררים כ-800 ילדים המופנים ברובם מגורמי הרווחה ובתי המשפט. הפנימיות משמשות להם כבית וכמשפחה לכל דבר ודואגים לכל צרכיהם, מתוך החזון לשילובם בחברה הישראלית ולהפוך כל ילד ממקבל לנותן.

25.03x34.29	1	12	עמוד	מוסף מיוחד	בשבע -	16/02/2023	85056630-3
אמונה רשת בתי ספר ומכללו - 80888							

אמונה
במשפחה

טיפ לחיים

הם מנהלים מרכזים לטיפול אישי, זוגי ומשפחתי ברחבי הארץ, ופוגשים תוך כדי עשייתם בקהילה בקונפליקטים ובקשיים שעומים מתמודדים המטופלים. קבלו את 11 עצות הזהב ממנהלי מרכזי אמונה לטיפול במשפחה

ד"ר שושי גרינוולד, מנהלת מרכזי אמונה לטיפול במשפחה

אברהם וייץ, מנהל המרכז בירושלים:

ביכולתנו ללוות זוגות ומשפחות במסע החיים המשותפים. משפחה היא עסק שחוק, לכן צריך לזכור להקדיש זמן גם לזוגיות.

שיפעת צברי, מנהלת המרכז בנתיבות:

החיים במשפחה מזמנים עליות לצד ירידות. רגעי שמחה לצד רגעים מאתגרים. כאשר עולה תחושה של תקיעות, ראו גם אותה כהזדמנות לתנועה, להתבוננות ולשינוי.

ליאורה אביבי, מנהלת המרכז בנהריה-מעלות:

אם תרצה ללכת מהר - לך לבד, אבל אם תרצה ללכת רחוק - לך ביחד. אנחנו מאמינים בתהליך של מפגש משותף. אתם מוזמנים להגיע אלינו, אל אנשי המקצוע, ולעשות את המסע יחד.

ננסי טשרנופסקי, מנהלת המרכז בבית שמש:

פתחי במסע למודעות עצמית. ככל שתכירי את עצמך טוב יותר כך תהיי בת זוג ואמא טובה יותר, קשובה יותר ומוצלחת יותר.

אסתי אלבוים, מנהלת המרכז בטבריה:

בוגיות יש חשיבות לתקשורת בין-אישית ותוך-אישית טובה, ולכן דברו ביניכם והעניקו בכך דוגמה אישית גם לילדים. ובמילים אחרות, שנינו ביחד וכל אחד לחוד.

תמי בק, מנהלת המרכז בשדרות:

מודעות עצמית מגבירה את ההקשבה לעצמי ומעצימה את יכולת ההקשבה לאחר. לכן פנו לעצמכם זמן פרטי, בלי מחויבות לאחרים, ראו כל ילד בנפרד והיו ערים לצרכים הייחודיים שלו.

מיכל בן-יצחק, מנהלת המרכז בתל אביב-יפו:

לשתף, לשקף ולשייך. כהורים יש לנו הזדמנות ללמד את ילדינו להכיר את עולם הרגשות שלהם באמצעות שיתוף רגשי מעולמנו שלנו. בואו נשתף ונעניק שייכות, משמעות ועולם רגשי בריא לילדינו.

נעמה גבאי, מנהלת המרכז במודיעין:

אל תישארו לבד עם קושי או כאב. שתפו את בן הזוג, וכך גם הילדים יבינו שאפשר וחשוב לשתף בעת מצוקה או קושי. כשמשתפים אתכם במשהו שפחות מוצא חן בעיניכם, נשמו עמוק בטרם תגיבו, ובמידת הצורך תמיד אפשר לפנות ליעוץ מקצועי.

רותי מאירי, מנהלת המרכז בפתח תקווה ראש העין-אלעד:

המשפחה משקפת את שרשרת הדורות, לכן טפחו את הקשר בין הנכדים ובין הסבים והסבתות. תקשורת טובה עם הוריים וטיפול מסור בהם הם הדוגמה הטובה ביותר לכיבוד הורים. עודדו את הדור המבוגר לשתף את הדור הצעיר בסיפור חייהם, וכך תיצרו אווירה טובה של חיזוק הקשר הבין-דורי.

גיטל אהרוני, מנהלת המרכז בראשון לציון:

הזמן מזמן הזדמנויות בלתי חוזרות. התייחסו אל הזמן המשותף עם בני משפחתכם כדבר יקר ערך. בן המשפחה שלכם הוא האדם הכי חשוב לכם כרגע, אז חבקו אותו כאילו יש לכם את כל הזמן שבועולם רק בשבילו, הקשיבו לו כאילו אין כלל רעשי רקע והיו נוכחים בכאן ובעכשיו.

הידעת?

ב-13 מרכזי אמונה לטיפול במשפחה ניתנים טיפולים על ידי אנשי מקצוע בכירים בשיטות מגוונות, פסיכותרפיה, טיפול זוגי ומשפחתי, טיפול בפגיעות מיניות, טיפול באובדן ושכול, טיפולים בשיטת EMDR, CBT טיפול באומנות, מוזיקה ועוד.

צילום: אפי אטיאס

24.04x35.45	1	3	עמוד	מוסף מיוחד	בשבע -	16/02/2023	85056574-0
נה רשת בתי ספר ומכללותאמונה תנועת האשה הדתית לאומי - 80888							

על קו הזינוק:
יפעת סלע, שנכנסת בימים אלו לתפקיד החדש כיו"ר אמונה, נזכרת במפגש הראשון שלה כילדה בסניף התנועה בתל אביב ומציבה יעדים להגשמה

חדר מנהלים

עם כניסתה לתפקיד מתארת יפעת סלע, יו"ר תנועת אמונה הנכנסת, את החיבור שלה לערכי התנועה עוד מילדותה, ומשרטטת את יעדיה לנוכח אתגרי השעה

דמות מופת/
שרה אהרונסון. מהפכנית בעל כורחה. לצד לימודי אגרונומיה ובוטניקה היא שלטה בצרפתית, גרמנית, יידיש, טורקית וערבית, ומעל הכול חיה חיים מלאי משמעות כשלנגד עיניה האמונה בנצח ישראל.

האישה הדתית/לאומית/
מובילה ושותפה לעשייה ולהנהגה, ובעלת השפעה על הציונות הדתית בפרט ועל החברה הישראלית בכלל. וכדי להצליח במשימה מג'נגלת יום וליילה בין כל משימותיה.

האתגר/
בעולם משתנה בקצב מהיר ארגונים עסקיים וחברתיים נדרשים להתאים את עצמם לקהלי יעד, לצרכים ולמשימות מגוונות. אמונה היא תנועה בעלת אתוס עשיר, ורסטיליות מקצועית והשפעה ציבורית שנדרשת אף היא להטמעת חידושים וחדשנותם.

עיקרון מנחה/
זה הדור שלנו, זה התור שלנו, וזו זכות וחובה לפעול לחיזוק חוסנה ולביסוס איתנותה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית.

רגע מכונן/
בשנת 1987 אני משתתפת בצעדת הצדעה למדינת ישראל בשדרה החמישית בניו יורק ומסביב קהל רב מניף דגלי ישראל ומריע. הלב מתרחב ואיתו גם ההבנה שיש לנו אחריות לשמור על הנס.

זיכרון ילדות/
בית הקסטל בתל אביב. פעילות סבתא-נכדה של סניף אמונה תל אביב ותצוגת אופנה לאחריה.

שואפת/
אישה ציונית דתית, בכל גיל, בארץ ובעולם תראה בתנועת אמונה בית למפגש וצמיחה בתחומי החיים הייחודיים לה.

מרגש/
המסירות והמחויבות של אלפי עובדות ועובדי אמונה לתמונת העתיד של הילדים ובני נוער שבשבילם אמונה היא בית, כפשוטו.

משאלה/
שנהיה בריאים, שמחים וראויים. ובכלל, שנעשה יותר ונדבר פחות.

25.54x18.5	1	עמוד 6	מוסף מיוחד	בשבע -	16/02/2023	85056593-1
נה רשת בתי ספר ומכללותאמונה תנועת האשה הדתית לאומי - 80888						

מפעל ציוני

תנועת אמונה מנהלת מערכת איתנה בסדר גודל של משרד ממשלתי והכול למען העצמתם של נשים, משפחות, ילדים ובני נוער בישראל

דוד הדרי, מנכ"ל אמונה

תנועת אמונה היא תנועה גדולה וחזקה הפועלת זה עשרות שנים, שבמהלך זכתה בפרסים רבים ובראשם פרס ישראל על פועלה בקידום האישה והמשפחה בישראל ועל תרומתה לחינוכם ולהצלחת נפשותיהם של עשרות אלפי ילדים בסיכון. אלפים מתוכם

צילום: איציק הררי

כבר בעלי משפחות בעצמם עם ילדים ואפילו נכדים - כולם בוגרים המעורבים במרחבי העשייה הציבורית, החברתית והעסקית במדינת ישראל.

מפתח ההצלחה של אמונה, מקור חוסנה ועוצמתה, טמון בהון האנושי שלה. הכול בזכות העובד והעובדת האמנים שניצבים בקצה המערכת. בזכות המדריך בפנימייה שהקריא סיפור לילד בפנימייה לפני השינה. בזכות המטפלת במעון, שחינכה את הילד בגיל שנה והקנתה לו הרגלי אכילה, הליכה, ברכות ותפילה. בזכות המורה באולפנה או בתיכון של אמונה, שעודדה את התלמידה ללמוד תנ"ך, מתמטיקה או ביולוגיה

מוגברים ולממש את יכולותיה. בזכות העובדת הסוציאלית בפנימיות או במרכזי הטיפול של אמונה, שהצליחה לרדת לשורש נכחי הנפש של נשים וילדים למחי טראומות ולרפא את נשמתם.

וכמובן ההצלחה היא גם בזכות מגייסי הכספים מהארץ ומחול"ל, ובזכותם של עוד אלפי עובדים, עובדות ומתנדבות נאמנות ומסורות. הנרטיב של אמונה הוא ללא ספק ההון האנושי, שמזרים חמצן למערכת המיוחדת הזאת.

תנועת אמונה מנהלת מערכת בסדר גודל של משרד ממשלתי בישראל. כמה דוגמאות מספריות להמחשה: אמונה אחראית להאכיל מדי יום כעשרת אלפים פיות, ולדאוג להם לפחות לשתי ארוחות, כלומר - התנועה מספקת כשישה מיליון ארוחות מדי שנה.

דוגמה נוספת: ילדי אמונה המוגדרים כילדים בסיכון מתחנכים במגוון בתי ספר בכל הארץ. בתוספת לכך, אמונה מספקת בפנימיות שלה שיעורי עזר בשעות אחר הצהריים, על מנת לתגבר כל ילדה וילד הזקוקים לתמיכה וחזוק. התנועה הקימה מעין מפעל חינוכי שבמסגרתו היא מעניקה מדי שבוע לפחות שלושה שיעורי עזר לכל ילד, דהיינו כ-150 אלף שיעורי עזר בשנה.

זאת ועוד, עשרות ילדים בסיכון זוכים מדי שנה לטיפול אורתודנטי ולמימון מלא של שיעורי נהיגה בעלות של כמיליון שקלים בשנה. בלא מימון שתי ההוצאות הללו, שנראות לכל משפחה כהוצאות אלמנטריות, הבוגרים והבוגרות של אמונה היו עומדים בנקודת פתיחה נמוכה מזו של שאר בני גילם.

אמונה מעסיקה כיום כ-3,000 עובדות ועובדים בשכר, ומפעילה אלפי

מתנדבים ומתנדבות ברחבי הארץ. כל זאת בתקציב שנתי של כ-37 מיליון שקלים, מתוכם כ-190 מיליון שקלים מעניקה מדינת ישראל, וכ-150 מיליון שקלים מגיעים מהמשתתפים ומהנהנים מהפעילויות השונות.

על אף גודלו המרשים של התקציב, עדיין יש מחסור של כ-35 מיליון שקלים. את ההפרש הזה משיגה אמונה בישראל וברחבי תבל בעזרת עובדיה ומתנדבותיה, אשר מנהלות מרדף יומיומי לגיוס תרומות מקרנות ומאגשים פרטיים מכל העולם המעוניינים ליטול חלק במפעל הציוני החשוב הזה.

ולסיום, סיפור קטן הממחיש את סיועה של אמונה לשינוי משמעותי בחייה של ילדה אחת. באחת מפנימיות אמונה התקיים לפני כמה שנים ערב בנוכחות תורמים. במהלך הערב אחד התורמים שם לב לילדה שהופיעה על הבמה עם בנות גילה כשאינה מחייכת. הוא ניגש למנהל הפנימייה וניסה לברר מה קרה לילדה. התברר שהילדה הגיעה לפנימייה זה עתה, לאחר שהוצאה מבית הוריה, שבו סבלה מהזנחה שהביאה בין השאר לכך שכל שיניה נרקבו ובשל כך היא פשוט סוגרת את פיה מבושה. התורם החליט בו ברגע לממן את שיקום פיה של הילדה בסכום של עשרות אלפי שקלים. אותה ילדה סיימה את הפנימייה כנעורה נורמטיבית והשתלבה בחברה הישראלית בהצלחה, כשחיוכה פותח את כל הדלתות בפניה.

חזי רק דוגמה אחת מני רבות, רק סיפור אחד מתוך מאות ואלפי סיפורים שממלאים את דפי אמונה. כל ילד וילדה כאלה הם עולם ומלואו בשביל אמונה, ואמונה בשבילם היא הבית המשפחה.

24.08x35.65	1	11	עמוד	מוסף מיוחד	16/02/2023	85056628-0
אמונה תנועת האשה הדתית לאומי - 80888						

במבט ישיר:
הבת שלנו הולכת בחוסר צניעות, מה עושים? ועד כמה רצוי לדבר עם הילדים על מיניות בריאה? הפסיכולוגית תמי סמט, מנהלת מכון באר אמונה, משיבה

אמונה
בטיפול

רגע של פתיחות

הפסיכולוגית תמי סמט, מנהלת מכון באר אמונה, משיבה לשאלות של הורים, מחנכים ובני נוער מהציבור הדתי-לאומי

כולם מדברים עכשיו על "מיניות בריאה". האם עצם הדיבור לא מעורר יותר, באופן פרדוקסלי, את הנושא אצל התלמידים? ולמה בכלל חשוב לדבר על זה באולפנות ובישיבות?

המחשבה שאם אנחנו נדבר על כך נעורר את הנושא מצביעה על הפער שקיים בין המבוגרים והמחנכים ובין בני הנוער. בעבר המבוגרים היו הצינור שדרכו ילדים ובני נוער קיבלו מידע ונחשפו לעולם. היום המצב הוא הפוך. הרבה פעמים המבוגרים נעזרים בבני הנוער בחיפוש אחר מידע. כל נער ונערה, גם בחברות שנדמה להן שהן מוגנות, חשוף לים של מידע וחשוף למיניות. אנחנו חיים בחברה רוויית מיניות. בידינו להתעלם מהנושא ולהפקיר את הילדים לחסדי גוגל, או להיות שם כגורם חינוכי שמעצב גישה ונותן כלים להתנהלות בעולם מסובך כל כך.

נכון, תפקיד המחנך מאתגר מאוד ורבי-ממדי ונושא הקניית הידע מתעורר. גם אם בני הנוער נחשפו ומרגישים שהם יודעים הכול, הידע שנרכש באופן מזדמן במקרה הטוב אינו מדויק ובמקרים אחרים מוטעה ומעוות. פרט לידע, השיח על מיניות בריאה הוא שיח על לב הסערה של בני הנוער בגיל ההתבגרות. זו סערה מבורכת של התפתחות בריאה, אך היא מלווה גם בהתמודדויות וחששות. תפקיד המבוגר שמבין ומאפשר שיח בשלב זה הוא קריטי. מבוגר שיכול להיות עוגן אבל יחד עם זאת מבין ומלווה. מבוגר שהוא כתובת לשיח יכול להיות מפתח לבניית תפיסה עמוקה של מיניות. השיח על מיניות בריאה לא יפתור את כל ההתמודדויות. תפקידו להעניק לנער ולנערה היכרות עמוקה יותר עם התהליכים שעוברים עליהם, ולכנות אצלם שפה ותפיסה שילוו אותם בהתמודדויותיהם. לא נוכל להיות איתם בכל מצב שייקלעו אליו. תפקידנו כמחנכים הוא לתת להם את הידע והכלים הרגשיים-השקפתיים לשקול את בחירותיהם בזמן אמת.

עם כל זה, יש בסיס לשאלה ששאלת. נושא המיניות הבריאה הפך לסיסמה פופולרית. כל מוסד שמכבד את עצמו מביא השתלמות בתחום זה ונפלא. הבעיה היא שפעמים רבות השיח על מיניות בריאה אינו חלק ממכלול. חינוך אמיתי אינו נמדד במספר השעות שבהן עוסקים בנושא. בנייה אמיתית מבוססת על שיח מתמשך, שיח שלא נמנע מלעסוק בנושאים מורכבים אלא רואה בהם הזדמנות. שיח שעוסק במיניות כחלק ממכלול מלא של ערכי חיים הוא שיח אמיתי על מיניות בריאה.

אנחנו משפחה תורנית. בתנו בת ה-15 מתעקשת ללכת בבגדים לא צנועים, מה שגורר תגובות כועסות וטעונות משני הצדדים. אנחנו, ההורים, כבר חסרי אונים ושואלים: מה עושים?

השאלה עוסקת לכאורה בנושא הצניעות, אבל לא באמת. יש מה להרחיב ולהבין מהי צניעות בגוף, בלבוש ובנפש, אבל השאלה לא עוסקת בזה. היא עוסקת בקשר שבין הורים לילדים. יש כל מיני צורות תקשורת בין הורים לילדים והלבוש הוא רק אחת מהן. ילדים מזהים מה הנקודות הרגישות של הוריהם, וסביבן מתנהל מעין שיח. במשפחות רבות, נושא הבגדים והצניעות הוא נקודה רגישת מהסוג הזה. לכן, העיקר בשאלה ששאלתם הוא לא הצניעות אלא ההתעקשות והכעס.

תחושתכם, ההורים, מובנת. אתם משקיעים מאמץ רב בחינוך ילדיכם לתורה ומצוות, ולבוש צנוע הוא בודאי חלק מזה. לא סתם חלק, כולם רואים איך בתכם מתלבשת ועל פי זה יתייחסו אליה. לבוש כזה גם עלול להביא בעקבותיו התנהגויות נוספות והתנסויות לא רצויות. בודאי שהדאגה שלכם לבתכם אמיתית. התנהגותה המתריסה מעוררת כעס וקושי אמיתי, אך לצד אלו קיימות תחושות נוספות שאולי אינכם מודעים להן: מה יגידו בקהילה שלנו? מה זה אומר עלינו כהורים וכמחנכים? האם נכשלו? העולם שהיא מסתובבת בו זר ומפחיד, איך נשמור ונגונן עליה? ועוד ועוד. הבת בלבושה מנהלת שיח - לעיתים גם צעקני ובוטה - עם הרבדים הפחות גלויים והפחות מדוברים אצלכם בבית. עד כמה אכפת לכם ממני באמת? את זה אתם רואים, ומה עם הקשיים האחרים שלי? יותר חשוב לכם מה יגידו? אתם מוכנים לראות אותי מעבר לחיצוניות? תמיד אתם מדברים על פנימיות אבל נתקעים בחיצוניות...

הבת יודעת מהי דרך הלבוש הנכונה בעיני הוריה. מן הסתם הדברים נאמרו פעמים רבות, ומעל הכול דרך חייהם של ההורים ולבושם מראים מה נכון בעיניהם. אמירה חוזרת ונשנית מה צריך או מה נכון רק מזיקה, בודאי כשהיא מתרחשת על יד הדלת. הורים יקרים, הניחו מעט ללבוש. פנו זמן ומקום בנפש לפגוש את הבת שלכם באמת. לשמוע מה עובר עליה, ליצור מרחב שבו היא תוכל להניח את מחשבותיה, התלבטויותיה ומשבריה. זה לא קל, אבל אם תצליחו להיפגש איתה באמת תיווכחו שאתם מגדלים אוצר.

אני מחנך בישיבה תיכונית. יום אחד הגיע אליי אחד התלמידים כשהוא נסער, ושיתף אותי בכך שהוא חושב שהוא נמשך לגברים. כיצד עליי להגיב ומה אני נדרש לעשות?

אשריך שהתלמיד ראה בך כתובת לשיתוף בהתמודדות המסעירה הזאת. האחריות המוטלת על כתפי המחנך כבדה תמיד, ובמיוחד בסוגיות רגישות מעין זו. בעולם מוצף אג'נדות ושיח טעון רגשית, כל תגובה שלך תיבחן לאור הרגישות הזאת.

המתנה הראשונה שאתה יכול להעניק לו היא שלא תיבהל. הוא בעצמו פעמים רבות נסער ומבוהל, תוכל להיות לו לעוגן מייצב. התלמיד יהיה רגיש מאוד לכל מילה או מחווה שמבטאת שיפוטיות כלפיו. נסה להימנע מכל אלו ופשוט להיות איתו, לשמוע את סיפורו ולהבין מה עובר עליו. צריך לזכור שאתה מדבר איתו, ולא עם תופעה כללית.

אחד הקשיים העיקריים של תלמידים במצב כזה הוא ההרגשה של ערעור עולמם, הרגשה שלא ברור להם אם יש להם מקום בעולם בכלל, בעולם הדתי בפרט ועוד יותר לא ברור מקומם בעולמה של הישיבה. זה התפקיד שלך - לתת לו מקום. מקום בליבך והבנה שהוא רצוי ואהוב גם בעולם הדתי. השיתוף במחשבה שהוא מבטא הוא תחילתו של מסע משותף, מסע שלא ברור איך יסתיים. ייתכן שמחשבותיו הן תחנה בתהליך הגיבוש של גיל ההתבגרות, ואחרי בירור הן יתגלו כלא מרכזיות ולא משקפות את נטייתו המינית, וייתכן ההפך.

כדאי לחשוב ביחד מה הדרך הנכונה והמתאימה בשבילו לעשות את המסע. אתייחס בהקשר זה לסוגיית ההפניה לטיפול. פעמים רבות אומרים שהוא "צריך" או "חייב" טיפול, אמירה שלעיתים יוצרת לחץ ותחושה קשה. הגישה הנכונה, לדעתי, היא שמגיע לו ליווי מקצועי. כל מי שעובר תהליך של בירור זהות או נטייה מינית נמצא בתהליך מורכב. מגיע לו לא להיות בו לבד! ההפניה חייבת להיות למטפל מטיב שאינו מגויס לאג'נדה כזו או אחרת ושרק טובת המטופל עומדת לנגד עיניו. הטיפול אינו פותר את המחנך ואת הסביבה הקרובה להמשיך להתעניין בנער, ללוות אותו ולהיות מקום בשבילו.

הידעת?

מכון באר אמונה של תנועת אמונה שם לו למטרה לעסוק באתגרים מתחדשים בתחום המשפחה והחברה, כמו מיניות בריאה, הלהט"ב בחברה הדתית, מתמודדי נפש בחברה הדתית, ייעוץ גרונולוגי ועוד. למכון מאות בוגרים המובילים שיח מקצועי, אחראי ורחב בתחומים אלו.